

paa at lade den private Forsølgning vedblivende være Regel for alle de Overtrædelser, som rammes af Bestemmelserne i §§ 14—17. Jeg tør vel efter Alt dette paa Udvalgets Begne haabe, at det Anstrøg af Bitterhed, som Diskussionen, om disse Stridspunkter tidligere har havt her i Thinget, nu vil vinde ligeoverfor den Kjendsgjerning, at de modstaaende Anstuelser have forsonet sig i Opstillingen af en Regel, som jeg tør forudsætte vil blive erkjendt at være praktisk anvendelig, og som samtidig gjør et væsentlig Skridt hen i den Retning, som Udvalget, naar der spørges om Reglerne for Forsølgning af denne Slags Sager, vedblivende maa anse for at være den hensigtsmæssigste og rette, og jeg skal derfor med disse Bemærkninger tillade mig at anbefale det ærede Thing at vedtage samtlige de Vædringsforslag, som ere stillede i Tillægsbetænkningen.

Da jeg har Ordet, tør det maasse være mig tilladt ganske kort at minde de ærede Medlemmer om — jeg skal nemlig ikke her gjentage, hvad jeg allerede har udviklet paa Sagens tidligere Standpunkt i denne Retning; men jeg skal blot minde om, at Udvalget fremdeles maa saraade Vedtagelsen af Forslagene under Nr. 4, 5, 6, 17 1) og 3) og Nr. 19; (Solløsh. Tid. Sp. 5839—41) medens der imod Udvalget vedblivende tilraader det høie Thing at vedtage Forslagene under Nr. 2, 3, 7, 8, 10, 13, 14, 16 og 17 2). Særligt skal jeg derhos fremhæve, hvad iøvrigt den høitærede Formand allerede har gjort opmærksom paa, at Forslaget under Nr. 18, der er stillet af den høitærede Indenrigsminister, ligeledes er tiltraadt af hele Udvalget, og at det er en Forglemmelse fra Ordførerens Side, at dette ikke er blevet bemærket paa Sp. 5840, hvor Forslaget findes opført. Angaaende det af det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Tauber) med flere stillede Forslag til § 6, tør jeg forbeholde mig at udtale mig nærmere, naar jeg har hørt de ærede Forslagsstilleres Motivering.

Tauber: I Forening med 14 andre Medlemmer har jeg tilladt mig at stille et Vædringsforslag til det foreliggende Lovforslags § 6. I denne § 6 er Myndejagt ind-

skrænket til et Sagtdistrikt paa mindst 200 Edr. Hartkorn, medens det Forslag, vi have stillet, gaar ud paa, at det istedefor „200 Edr. Hartkorn“ skal hedde: „2000 Edr. Land.“ Jeg antager, at nogle korte Bemærkninger ville være tilstrækkelige til Motiveringen af dette Forslag. Det ærede Udvalg har som bekjendt ved denne Bestemmelse ligesom ved flere andre Bestemmelser i det ved 2den Behandling vedtagne Lovforslag væsentlig indskrænket sig til at optage Indholdet fra de foreliggende Sagtlove af 1840 og 1851; men det ærede Udvalg har dog ikke ved denne Bestemmelse holdt sig ganske til Anordningen af 20de Mat 1840, som er Kilden til den. I denne Anordning fastsættes der nemlig, at Myndejagt kun maa anvendes paa Sagtdistrikter af 200 Edr. Hartkorn og af dem, der ere i Besiddelse af en Hovedgaard; og det ses altsaa af denne Forbindelse, at det har været Meningen med Anordningen af 1840 at gjøre denne Myndejagt til en Herlighed for Besidderne af komplette Hovedgaarde, til hvilke der jo skulde høre et sammenhængende Distrikt af 200 Edr. Hartkorn. Jeg kan ikke antage, at det kan være rigtigt nu paa en Maade at ville stadfæste denne Bestemmelse. Rigtig nok har det ærede Udvalg udeladt den Betingelse, at den Sagtberettigede skal være i Besiddelse af en Hovedgaard; men praktisk vil det ikke gjøre stor Forskjel, da der vanskeligt vil findes et samlet Sagtdistrikt af 200 Edr. Hartkorn uden i Forbindelse med en Hovedgaard. Her til kommer, at det i og for sig efter Forslagsstillernes Mening er en Urimelighed at ville begænde et Sagtdistrikt efter Hartkorn; thi hvorvidt et Sagtdistrikt egner sig til Myndejagt, kan ikke bestemmes efter dets Skyldsaetning, men efter dets Udstrækning. 200 Edr. Hartkorn kan være 1500 Edr. Land og 15,000 Edr. Land, og jeg skulde næsten antage, at Myndejagt er mindre skadelig og mere berettiget paa de Stæder, hvor der gaar et ringe Antal Edr. Hartkorn paa et tilsvarende Antal Edr. Land, end hvor der er meget Hartkorn til et ringe Antal Edr. Land. Jeg skulde næsten antage, at de mindst befolkede Egne, som Sjyllands Heder, ere de eneste Stæder, hvor der bør være Tale om Myndejagt,